

Тацакович У. Т.

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника

ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНІСТЬ ЯК АНАЛОГОВЕ МАПУВАННЯ МІЖ ФРЕЙМАМИ

У статті обґрунтовано методика застосування термінології та основних положень теорії динамічної пам'яті Р. Шенка (за Т. Карпенко-Секоум) і фреймової семантики до дослідження інтертекстуальних зв'язків. Інтертекстуальність розуміється як когнітивна категорія, що вербалізується у формі інтертекстуальної одиниці. Пропонується визначення поняття інтертекстуальності як аналогового мапування між фреймами. Наводяться поняття текстуальної та інтертекстуальної фреймів. На основі матеріалу роману «Оповідь служниці» М. Етвуд наводиться приклад структури таких фреймів та аналогового мапування між ними.

Ключові слова: інтертекстуальність, текстуальний фрейм, інтертекстуальний фрейм, аналогове мапування, скрипт, історія.

Постановка проблеми. Дослідження категорії інтертекстуальності не втрачають актуальності ще із часу введення самого терміна Ю. Крістєвою наприкінці 1960-х рр. та здійснюються в руслі філософії й культурології (такими вченими, як М. Фуко, Ж.-Ф. Ліотар, Ж. Делез, Ж. Дерріда, Ж. Лакан, М. Ріффатер та інші), а також літературознавства й лінгвістики (такими авторами, як М. Бахтін, Ю. Крістєва, Ж. Женетт, Р. Барт, У. Еко, Ю. Лотман, Н. Фатєєва, Н. Кузьміна, О. Воробйова та інші). Незважаючи на існування великої кількості трактувань (від усталених визначень інтертексту семіотиками як закодованої присутності текстів в інших текстах (Ю. Крістєва, У. Еко) чи філософами як нового повторення вже наявного (Ж. Делез) до сучасних тлумачень цього поняття як категорії конотативної референції, що сприяє формуванню внутрішньо- й зовнішньотекстових зв'язків [1, с. 67–71]), жодна з теорій не аналізує ті глибинні когнітивні процеси, які лежать в основі індивідуального сприйняття, розуміння й тлумачення творів-інтертекстів. Із цього постає потреба в ширшому тлумаченні/перегляді інтертекстуальності крізь призму міждисциплінарного підходу із залученням когнітивної лінгвістики та когнітивної психології, що є актуальним на сучасному етапі розвитку науки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Інтертекстуальність із позицій когнітивної лінгвістики почали досліджувати на початку ХХІ ст. Її визначають як взаємонакладання двох чи більше ментальних просторів у контексті теорії

концептуальної інтеграції Ж. Фоконье та М. Тернера (наприклад, Ш. ван Гердеен, Х. Люндгауг, С. Джерен-Гловацька, С. Булло, С. Кавальканте, Лі Кіндзяо, Дж. Стівенс, С. Гіертс та інші вчені) або доменів вихідного й цільового текстів із застосуванням термінології з теорії концептуальної метафори Дж. Лакоффа й М. Тернера (зокрема, З. Бен-Порат, З. Ковешес). Українські науковці О. Ребрій та Г. Ташенко розглядають інтертекстуальність загалом як когнітивний процес за межами конкретної теорії. Британський дослідник Т. Карпенко-Секоум залучила термінологію фреймової семантики та основні положення теорії динамічної пам'яті американського когнітивного психолога Р. Шенка для пояснення міжтекстових зв'язків.

Постановка завдання. Метою статті є огляд теорії динамічної пам'яті Р. Шенка та методики її застосування для дослідження інтертекстуальних зв'язків у світлі лінгвокогнітивного підходу Т. Карпенко-Секоум, а також обґрунтування ефективності застосування термінології фреймової семантики та теорії динамічної пам'яті для визначення поняття інтертекстуальності як когнітивної категорії.

Виклад основного матеріалу. Т. Карпенко-Секоум у статті «Intertextuality as Cognitive Modelling» пояснює інтертекстуальність як проведення аналогових паралелей між когнітивними структурами – сценами та скриптами (на основі теорії Р. Шенка) [6, с. 6–21]. Для розуміння методологічних варто безпосередньо розглянути основні постулати теорії динамічної пам'яті, запозиченої з когнітивної психології.

Р. Шенк у низці своїх праць («Dynamic Memory: A Theory of Learning in Computers and People» (1982 р.), «Dynamic Memory Revisited» (1999 р.) тощо) розробляє ієрархію когнітивних структур пам'яті, у якій найменші системні елементи – скрипти та історії – становлять наповнення сцен, що у свою чергу поєднуються пакетами організації пам'яті (Memory Organization Packets (MOPs), переклад наш – *У. Т.*) та точками тематичної організації (Thematic Organization Points (TOPs), переклад наш – *У. Т.*) на найвищих ланках ієрархії [8; 9]. Базовою структурою пам'яті є сцена, що є умовним фізичним, соціальним чи персональним «тлом», на якому відбуваються події [8, с. 95–96]. Одна сцена може приєднувати до себе багато подій; якщо подія є повторюваною та має сталий набір елементів, вона стає скриптом [8, с. 95–96]. Історії ж відрізняються від скриптів новизною й неповторюваністю [9, с. 89; 11, с. 12]. Отже, нова та повторювана інформація про ситуації зберігається в людській пам'яті у формі історій і скриптів, що групуються навколо сцен, які поєднуються зв'язками на основі спільних пакетів організації пам'яті та на найвищому рівні спільними точками організації пам'яті. Виокремлення структурних елементів пам'яті на різних рівнях ієрархії дає змогу застосувати системний підхід для дослідження когнітивних процесів і більш ефективної їх експлікації.

Точки тематичної організації та пакети організації пам'яті слугують для організації сцен. Саме завдяки їм одна сцена може викликати в пам'яті згадку про іншу сцену, що має схожі елементи, навіть якщо ці дві сцени репрезентують різні події [7, с. 712]. Обидві структури об'єднують сцени, що мають певну мету та схожі умови її досягнення; різниця між ними полягає в ступені конкретності цієї інформації. Зокрема, основу зв'язків між сценами на рівні точок тематичної організації (найвища ланка ієрархії) становить абстрактна, узагальнена інформація, що не приймає до специфічного контексту (наприклад, переслідування спільних цілей за умов зовнішньої опозиції тощо) [8, с. 113–115]. На рівні пакетів організації пам'яті зв'язок між сценами встановлюється між тематично схожими сценами (наприклад, замовлення їжі в ресторані та замовлення товарів із каталогу) на основі більш специфічної інформації про мету й умови (наприклад, отримати щось шляхом формального прохання про доставку) [3, с. 220; 5, с. 712]. Таким чином, одна подія може викликати в пам'яті згадку про подію іншого інформаційного плану, що має

схожу тематичну асоціацію та спільну мету. Встановлення зв'язку між різнорідними ситуаціями прямо пов'язане з утворенням аналогій між текстами для розуміння й інтерпретації інтертекстуальних вкраплень. Тобто в контексті теорії динамічної пам'яті інтертекстуальні зв'язки можна пояснити як «згадування» вже закріпленої в пам'яті інформації (що міститься в сценах, скриптах та історіях) на основі аналогії з новою інформацією. Процес згадування відбувається здебільшого завдяки їх поєднанню одним пакетом організації пам'яті чи однією точкою тематичної організації.

Теорія динамічної пам'яті дає змогу детально пояснити особливості індивідуального розуміння й тлумачення інтертекстуальних одиниць. Як зазначає Р. Шенк, людина сприймає світ і себе в ньому та взаємодіє з іншими за допомогою «історій» – пам'яті про певні ситуації (реальні чи вигадані), що відрізняються від скриптів нешаблонністю й неповторюваністю [9, с. 89–90]. Знання – це індивідуальний обсяг історій, пам'ять – це створення, зберігання та згадування історій, а розуміння – «накладання чужих історій на свої», тобто процесування чужих історій у контексті своїх [9, с. 90–91]. Окрім того, звернення до зафіксованих у пам'яті епізодів дає змогу не тільки розуміти нову інформацію, а й формувати певні передбачення про неї [10, с. 267]. У зв'язку з різним набором індивідуальних історій у пам'яті концептуалізація нової інформації є унікальною для кожної окремої людини. Саме із цього постає неможливість існування абсолютно нової інформації: усе колись уже було сказано, а ми тільки переказуємо або по-новому розповідаємо старі історії. Пояснення процесу запам'ятовування та згадування як зберігання й «знаходження» історій дає уявлення про динамічність людської пам'яті: нові події зберігаються у вигляді окремих динамічних блоків інформації – конденсованих епізодів, міні-відео, що піддаються постійному редагуванню й обробці. Тому людську когніцію також можна назвати інтертекстуальною, а інтертекстуальність можна визначати як когнітивну категорію, що як одиниця мислення актуалізується в усній і письмовій комунікації.

За допомогою теорії динамічної пам'яті можна пояснити, як відбувається процес запам'ятовування та модифікації нової інформації. Кожна подія, що трапилася вперше, зберігається в пам'яті як окрема історія; якщо вона повторюється та стає певною мірою шаблонною, утворюється скрипт, що розширюється новими елементами після кожного нового

повторення події [8, с. 24]. Основою скрипту є усталені елементи, а разові (ті, що вказують на зміну узвичаєного розвитку дії) приєднуються до частини скрипту під відповідним індексом-«помилкою» [8, с. 24]. Якщо ж така помилка стається ще раз, проте в іншому контексті, вона «віднаходить» аналогічний індекс та активує скрипт, що містить цей індекс; так ми формуємо майбутні очікування, беручи за основу минулий досвід [9, с. 75–76]. Тобто запам'ятовування та модифікацію наявної інформації, а також появу нових значень можна пояснити процесами «згадування» й поповненням скриптів новою інформацією [2]. Таким чином, залучення теорії динамічної пам'яті до пояснення інтертекстуальності дає змогу відповісти на ті запитання, які не здатна вирішити теорія концептуальної метафори (утворення інференцій), та більш чітко пояснює утворення інтертекстуальних зв'язків на відміну теорії концептуальної інтеграції (оскільки не вводить тимчасові локальні структури невизначеного обсягу).

Окрім того, індекс визначає місце нового блоку інформації в структурі скриптів та робить можливим процес розуміння [9, с. 92]. Кожен елемент скрипту фіксується під відповідним індексом: особа, ціль, дії, метод/інструмент дії, місце, наслідки дії, результати дії тощо. Шляхом встановлення зв'язків між індексами відбувається процес згадування, оскільки саме вони слугують вказівками на певний епізод у пам'яті [11, с. 65]. Сприйняття й інтерпретація інтертекстуальної одиниці передбачає знаходження індексу, що вказує на схожий елемент скрипту, та відповідну активізацію всього епізоду, який уже міститься в пам'яті, завдяки чому відбувається процесування нової інформації. Структурний обсяг скрипту (кількість і значення індексів, під якими зберігаються епізоди) залежить від кількості повторень події та від того, наскільки добре людина її пам'ятає. Різне наповнення й індексування епізодів пояснюють унікальність кожного нового прочитання та інтерпретації. Таким чином, скрипти, сцени й пакети організації пам'яті є структурно організованими динамічними структурами, що активно модифікуються, адаптуються до нових подій і збагачуються новою інформацією [2].

Отже, ефективність теорії динамічної пам'яті визначається такими особливостями: 1) подає чітке уявлення про пам'ять як про ієрархічну, системно організовану, динамічну структуру, що зазнає постійного оновлення, модифікації й елаборації; 2) детально обґрунтовує процеси запам'ятовування, сприйняття, розуміння, згаду-

вання, пояснення, вивчення та передбачення; 3) експлікує процес обробки нової інформації на основі «старих історій», тобто вже зафіксованої в пам'яті інформації; 4) пояснює встановлення асоціативного зв'язку між різними епізодами; 5) аналізує когнітивні процеси як активні творення нових смислів на основі вже наявних у безперервному режимі.

Застосування основних положень теорії динамічної пам'яті до лінгвістики тексту змінює традиційні уявлення про сутність таких понять, як «інтертекстуальність», «інтертекстуальна одиниця» та «текст». Так, процес обробки нової інформації відбувається на основі старої («розуміння є накладанням чужих історій на свої»), людську когніцію умовно можна охарактеризувати як інтертекстуальну, а концептуальну систему та концептуальну картину світу – як інтертекст. З огляду на це інтертекстуальність у площинах когнітивної лінгвістики та когнітивної психології набуває ширшого значення, отримуючи статус мисленневої категорії, що має тільки абстрактну природу, та вербалізується в усному чи писемному мовленні у формі певного слова або виразу. Схожого розуміння інтертекстуальності дотримуються Ш. ван Гердеен, С. Джерен-Гловацька та інші науковці, зокрема й Т. Карпенко-Секоум, яка, спираючись на положення теорії Р. Шенка, робить спробу окреслити поняття інтертекстуальності з позиції когнітивного підходу, визначаючи її як аналогове мапування між когнітивними структурами пам'яті, що зберігають інформацію про певні епізоди вихідного й цільового текстів [6, с. 6–11]. Беручи за основу цю дефініцію, пропонуємо розуміти інтертекстуальність як когнітивну категорію, що виражається в мовленні у формі інтертекстуальної одиниці.

Єдиною проблемою в межах такої міждисциплінарної інтеграції є змішування та розрізненість термінології. Введення термінів когнітивної психології (таких як скрипт, історія, сцена, пакет організації пам'яті, точка тематичної організації тощо) вносить плутанину в понятійний апарат когнітивної лінгвістики; окрім того, нагромадження понять і нюанси їх розрізнення не видаються потрібними для аналізу тексту. Наприклад, Т. Карпенко-Секоум, досліджуючи інтертекстуальні зв'язки, акцентує увагу не стільки на назві тієї когнітивної структури, яка евокується під час інтерпретації інтертекстуальної одиниці (учений майже взаємозамінно застосовує поняття скрипту, сцени, домену), скільки на її динамічності та функціональності в плані репрезентації певної ситуації. У когнітивній лінгвістиці усталеним терміном на позначення структури, що репрезентує певну ситуацію,

є фрейм, а індекси скрипту чи історії називають слотами фрейму. Оскільки «фрейм» є центральним терміном фреймової семантики, синонімічним до «історії» та «скрипту» в когнітивній психології, доцільним є його застосування для дефініції категорії інтертекстуальності. Тому інтертекстуальність можна визначити як аналогове мапування між фреймами, а інтертекстуальну одиницю – як вербальне вираження цієї мисленнєвої категорії.

З розширенням поняття інтертекстуальності зазнає модифікацій і саме поняття тексту, наближаючись до постмодерністського уявлення про існування цієї категорії як неперервного творення смислів у режимі реального часу. Написання, прочитання та інтерпретація тексту, таким чином, розуміються як види акціоністського мистецтва, де сам текст є інтертекстуальним перформансом, а автор та читач – його активними учасниками. У площинах когнітивної лінгвістики й когнітивної психології постмодерністське розуміння тексту збагачується новими смислами, стаючи динамічною вербальною актуалізацією інтертекстуальності як когнітивного процесу. Відповідно до цього кожен текст незалежно від жанрової чи стильової приналежності є інтертекстом – новим «переказом» старих історій. У цьому разі необхідне розрізнення вербалізованих у тексті індивідуальних повторюваних фреймів (скриптів) та тих фреймів (вигаданих історій), які відсилають читача до епізодів уже прочитаних або почутих раніше текстів (власне тих інтертекстуальних одиниць, які в традиційній теорії літератури мають назву цитати, алюзії, ремінісценції, парафрази, стилізації тощо). У зв'язку із цим пропонуємо називати фрейми, що зберігають у свідомості читача інформацію про епізод із певного тексту, текстуальними, а ті, що евокуються у свідомості читача під час інтерпретації інтертекстуальної одиниці в тексті, – інтертекстуальними.

Важливими питаннями є структура текстуальних та інтертекстуальних фреймів, процеси їх формування, індексування, «віднаходження» в пам'яті, аналогового мапування між їхніми слотами, модифікації, елаборації, передбачення майбутніх подій тощо. Наповнення фрейму залежить від кількості поданої інформації про цей епізод у тексті, а також від індивідуальних особливостей сприйняття цієї інформації, що призводить до різного найменування слотів та, відповідно, до індивідуальних нюансів запам'ятовування (потенційними слотами можуть бути «дійові особи», «дії», «ціль», «умови», «засоби», «місце дії», «перешкоди», «результати», «наслідки» тощо).

Коли людина читає текст повторно або зустрічає цей епізод в інших текстах, структура відповідного текстуального фрейму (кількість, найменування, деталізація слотів) може модифікуватися. Якщо епізод вихідного тексту повторюється в інших текстах без змін, і це відбувається неодноразово (наприклад, якщо йдеться про часто використовувану авторами цитату), то такий текстовий фрейм перетворюється на скрипт, стаючи шаблоном та маючи сталий набір слотів. Якщо ж вихідний епізод зазнає значних модифікацій в інших текстах (у вигляді стилізації, пастишу, пародії, алюзій тощо), то ці авторські переробки зберігаються в пам'яті у вигляді нових текстових фреймів, головним для яких є текстовий скрипт цього епізоду – вихідний «шаблонний» текстовий фрейм. Усі ці епізоди можуть поєднуватися структурно або тематично на основі більш конкретних чи загальних цілей; якщо ж події відбуваються на одному тлі (фізичному, соціальному тощо), то вони примикають до однієї сцени. У разі, коли інтертекстуальний фрейм містить одиничне неспівпадіння з вихідним текстовим фреймом у плані невиправданих очікувань щодо розв'язки або наслідків подій, ця помилка прикріплюється до структури вихідного текстового фрейму у формі окремого слоту. Цей слот надалі слугуватиме нагадуванням про таке інтертекстуальне вкраплення, якщо інші тексти міститимуть схожі неспівпадіння.

Інтертекстуальний фрейм, що утворився у зв'язку з авторською модифікацією текстового фрейму-скрипту, можна проілюструвати на прикладі уривку роману Маргарет Етвуд «Оповідь служниці». В одному з розділів головна героїня – служниця Офред – згадує слова своєї наставниці Тітки Лідії про дружин високопосадовців: *“It's not the husbands you have to watch out for, said Aunt Lydia, it's the Wives. You should always try to imagine what they must be feeling. Of course they will resent you. It is only natural. Try to feel for them. <...> Try to pity them. **Forgive them, for they know not what they do**”* [4, с. 41]. Вона радить стерегтися дружин, оскільки вони є більш вразливими та зневажають служниць за хоч і примусовий, проте інтимний зв'язок із їхніми чоловіками. На її думку, служницям варто не ображатися на таке ставлення дружин, а, навпаки, спробувати поставити себе на їх місце, поспівчувати їх становищу та пробачити їх. Інтертекстуальний вираз *“forgive them for they know not what they do”* актуалізує у свідомості читача два поєднані інтертекстуальні фрейми з відповідними слотами (дійова особа, ціль, цільовий об'єкт тощо) (див. табл. 1).

Таблиця 1

Структура інтертекстуальних фреймів

Інтертекстуальний фрейм 1 (прохання Тітки Лідії)
[дійова особа]: Тітка Лідія
[ціль]: переконання
[цільовий об'єкт]: служниці
[дія]: прохання про прощення
Інтертекстуальний фрейм 2 (прощення дружин служницями)
[дійові особи]: служниці
[місце дії]: Республіка Гілеад
[ціль]: прощення
[цільовий об'єкт]: дружини
[дія]: пробачити
[об'єкт дії]: злодіяння дружин через незнання
[умови]: розуміння та співчуття
[стимул]: зовнішнє прохання

Таблиця 2

Аналогове мапування між фреймами

Текстуальний фрейм 1	Інтертекстуальний фрейм 1
[дійові особи]: Ісус	[дійові особи]: Тітка Лідія
[ціль]: переконання	[ціль]: переконання
[цільовий об'єкт]: Отець	[цільовий об'єкт]: служниці
[дія]: прохання про прощення	[дія]: прохання про прощення
Текстуальний фрейм 2	Інтертекстуальний фрейм 2
[дійові особи]: Отець	[дійові особи]: служниці
[місце дії]: Голгофа	[місце дії]: Республіка Гілеад
[ціль]: прощення	[ціль]: прощення
[цільовий об'єкт]: грішники	[цільовий об'єкт]: дружини
[дія]: пробачити	[дія]: пробачити
[об'єкт дії]: злодіяння дружин через незнання	[об'єкт дії]: злодіяння грішників через незнання
[умови]: розуміння і співчуття	[умови]: розуміння і співчуття
[стимул]: зовнішнє прохання	[стимул]: зовнішнє прохання

На загальному ідейно-тематичному рівні (ціль, стимул, дії та умови для її досягнення) ці інтертекстуальні фрейми співвідносяться з уже наявними в пам'яті (за умови, якщо читач знайомий із християнською релігією) текстовими фреймами, що містять інформацію про біблійний епізод смерті Ісуса на хресті та його звернення до Отця зі словами: «Прости їм [грішникам], бо вони не знають, що роблять» (Лука 23:34). Процес згадування (знаходження в пам'яті текстуального фрейму вихід-

ного тексту) відбувається завдяки встановленню зв'язків між спільними слотами на основі загальної цілі та умов, незважаючи на відмінність більш конкретних слотів у структурах фреймів (дійові особи, місце дії, цільовий об'єкт) (див. табл. 2). Накладання (мапування) слотів інтертекстуальних фреймів на аналогічні слоти вихідних текстуальних фреймів уможливує сприйняття й розуміння інтертекстуальної одиниці крізь призму вже відомої інформації та подальшу інтерпретацію.

Отже, новий інтертекстуальний фрейм, що утворюється в короткочасній пам'яті під час читання, евокує в довготривалій пам'яті текстуальний фрейм, що на концептуальному рівні відображає зміст інтертекстуальної одиниці, вжитої в тексті. Незважаючи на те, що епізоди не є ідентичними, оскільки окремі елементи їх структури різняться, аналогія між ними встановлюється на більш загальному рівні в плані цілей, умов тощо. Актуалізація вихідного текстуального фрейму надає ширший контекст для розуміння нової інтертекстуальної інформації, наповнює її новими смислами. Текстуальний фрейм вихідного тексту матиме статус скрипту та, власне, буде актуалізуватися лише в тих читачів, які мають достатні знання з християнської релігії та неодноразово чули цю біблійну історію. Певна структурна відмінність цільового епізоду приводить до утворення нового фрейму, що поєднується з вихідним текстуальним фреймом-скриптом на основі аналогії. Таким чином, аналогове мапування між фреймами дає змогу пояснити процес встановлення інтертекстуальних зв'язків, що спочатку відбувається на концептуальному рівні у свідомості автора, а потім вербалізується в тексті у формі інтертекстуальної одиниці.

Висновки і пропозиції. Застосування положень теорії динамічної пам'яті та фреймової семантики до аналізу інтертекстуальних зв'язків дає змогу здійснити такі дії:

1) розширити розуміння інтертекстуальності як когнітивної категорії та визначити її як аналогове мапування між фреймами, що вербалізується у формі інтертекстуальної одиниці;

2) детально пояснити процеси запам'ятовування, згадування, елаборації, індивідуального розуміння, інтерпретації та прогнозування нової інформації;

3) проаналізувати структуру текстуальних та інтертекстуальних фреймів, утворення аналогового зв'язку між ними;

4) експлікувати процес локального творення значень в автора й читача, урівняти їх ролі як творців тексту, розуміти сам текст як динамічний інтертекстуальний перформанс;

5) акцентувати на важливості індивідуальних знань і досвіду для розуміння та інтерпретації твору-інтертексту.

Ефективність залучення когнітивної лінгвістики й когнітивної психології до визначення інтер-

текстуальності зумовлює необхідність подальших досліджень у цьому напрямі, зокрема розроблення теорії інтертекстуальності з класифікацією інтертекстуальних одиниць, аналіз інтертекстуальних зв'язків на міжмовному рівні тощо.

Список літератури:

1. Кульчицька О., Мурава Ю. Внутрішньотекстові та зовнішньотекстові зв'язки у романі Річарда Адамса «Watership Down». Міжкультурна комунікація в Європейському вимірі: матеріали Всеукраїнської інтернет-конференції. Чернівці: Технодрук, 2014. С. 67–71.
2. Тацакович У. Інтертекстуальність у лінгвокогнітивному вимірі. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Філологія». О., 2018. № 35 (не опубл.).
3. Abelson R., McKoon G., Ratcliff R., Seifert S. Memory Connections Between Thematically Similar Episodes. *Journal of Experimental Psychology: Learning, Memory, and Cognition*. 1986. Vol. 12. № 2. P. 220–231. URL: <https://pdfs.semanticscholar.org/ab48/a3d10e67b3611ab0456e81e4e235d9573913.pdf> (дата звернення: 02.11.2018).
4. Atwood M. *The Handmaid's Tale*. Toronto: McClelland & Stewart, 1985. 237 p.
5. Johnson H., Seifert S. The Role of Predictive Features in Retrieving Analogical Cases. *Journal of Memory and Language*. 1992. Vol. 31. P. 648–667. URL: <https://pdfs.semanticscholar.org/6132/5f3deeff329f953eee1837e0f0fbba07830a.pdf> (дата звернення: 02.11.2018).
6. Karpenko-Seccombe T. Intertextuality as cognitive modelling. *English Text Construction*. 2016. Vol. 9. Issue 2. P. 244–267.
7. McKoon G., Ratcliff R. Making the Connection: Generalized Knowledge Structures in Story Understanding. *Journal of Memory and Language*. 1989. Vol. 28. P. 711–734.
8. Schank R. *Dynamic Memory: A Theory of Learning in Computers and People*. New York: Cambridge University Press, 1982. 235 p.
9. Schank R. *Dynamic Memory Revisited*. New York: Cambridge University Press, 1999. 302 p.
10. Schank R. Language and Memory. *Cognitive Science*. 1980. Vol. 4. P. 243–284. URL: <https://web.stanford.edu/class/linguist289/schank80.pdf> (дата звернення: 02.11.2018).
11. Schank R. *Tell Me a Story: A New Look at a Real and Artificial Memory*. New York: Charles Scribner's Sons, 1990. 253 p.

ИНТЕРТЕКСТУАЛЬНОСТЬ КАК АНАЛОГОВОЕ КАРТИРОВАНИЕ МЕЖДУ ФРЕЙМАМИ

В статье обоснована методика применения терминологии и главных принципов теории динамической памяти Р. Шенка (по Т. Карпенко-Секоум) и фреймовой семантики к исследованию интертекстуальных связей. Интертекстуальность понимается как когнитивная категория, которая вербализуется в форме интертекстуальной единицы. Предлагается определение понятия интертекстуальности как аналогового картирования между фреймами. Приводятся понятия текстового и интертекстуального фреймов. На материале романа «Рассказ служанки» М. Этвуд приводится пример структуры таких фреймов и аналогового картирования между ними.

Ключевые слова: интертекстуальность, текстуальный фрейм, интертекстуальный фрейм, аналоговое картирование, скрипт, история.

INTERTEXTUALITY AS ANALOGOUS MAPPING BETWEEN FRAMES

The article explains the efficiency of applying the terminology and basic principles of the R. Schank's theory of dynamic memory (according to T. Karpenko-Seccombe) and frame semantics to studying intertextual relations. Intertextuality is understood as a cognitive category, verbalized in the form of an intertextual unit. In this context, intertextuality is defined as an analogous mapping between frames. The article introduces the notions of textual and intertextual frames. The structure of such frames and analogous mappings between them are exemplified by the extracts from M. Atwood's novel "The Handmaid's Tale".

Key words: intertextuality, textual frame, intertextual frame, analogous mapping, script, story.